

آئین‌نامه اجرایی قانون تأسیس شرکت شهرکهای صنعتی ایران

فصل اول - تعاریف

ماده ۱- شهرک صنعتی :

مکانی است دارای محدوده و مساحت معین برای استقرار مجموعه‌ای از واحدهای صنعتی پژوهشی و فناوری و خدمات پشتیبانی از قبیل طراحی مهندسی آموزشی اطلاع‌رسانی مشاوره‌ای بازرگانی که تمام یا پاره‌ای از امکانات زیربنایی و خدمات ضروری را با توجه به نوع و وسعت شهرک و ترکیب فعالیت‌های آن در اختیار واحدهای مذکور قرار می‌دهد.

ماده ۲- شرکت اصلی:

منظور از شرکت اصلی در این آئین‌نامه شرکت شهرکهای صنعتی ایران می‌باشد.

ماده ۳- شرکت فرعی:

شرکت فرعی شرکت شهرکهای صنعتی است که اساسنامه آن به تصویب مجمع عمومی شرکت اصلی رسیده یا می‌رسد و در نقاط مختلف کشور تأسیس می‌گردد.

ماده ۴- متقاضی:

متقاضی شخص حقیقی و یا حقوقی است که برای استفاده از امکانات و خدمات شهرکهای صنعتی درخواست عقد قرارداد با شرکت فرعی می‌نماید.

ماده ۵- طرف قرارداد:

طرف قرارداد شخص حقیقی یا حقوقی است که برای ایجاد و بهره‌برداری از واحدهای موضوع ماده یک نسبت به انعقاد قرارداد با شرکت فرعی اقدام می‌نماید.

ماده ۶- قرارداد:

منظور از قرارداد قرارداد تخصیص زمین و استفاده از امکانات زیربنایی و خدمات ضروری شهرک صنعتی است که بین شرکت فرعی و طرف قرارداد مطابق متن قرارداد نمونه مصوب عمومی شرکت فرعی منعقد می‌گردد.

ماده ۷- امکانات زیربنایی و خدمات ضروری:

عبارت از تأسیساتی و خدماتی است که به منظور تأمین نیازهای صنعتی و خدمات پشتیبانی اشخاص طرف قرارداد در شهرک صنعتی برحسب ضرورت و متناسب با امکانات شرکت فرعی ایجاد و مورد بهره‌برداری قرار می‌گیرد.

ماده ۸- حق انتفاع:

عبارت از حق استفاده از امکانات زیربنایی و خدمات ضروری شهرک صنعتی است که در مقابل پرداخت هزینه‌های آن توسط اشخاص طرف قرارداد براساس مصوبات مجمع عمومی شرکت فرعی تأمین می‌گردد.

فصل دوم - احداث شهرکهای صنعتی جدید

ماده ۹- تصویب احداث شهرک صنعتی:

در اجرای سیاست‌های توسعه صنعتی کشور شرکت اصلی گزارش انجام مطالعات جهت احداث شهرکهای صنعتی جدید در مناطق مورد نظر را همراه با پیشنهاد لازم به مجمع عمومی شرکت ارائه می‌نماید تا پس از تأیید برای تصویب به هیأت وزیران ارسال گردد.

ماده ۱۰- تحصیل زمین و احداث شهرک صنعتی:

برای احداث شهرکهای صنعتی از اراضی ملی و دولتی استفاده می‌گردد. در مواردی که تحصیل زمین مناسب ملی و یا دولتی میسر نباشد حسب مورد با رعایت قوانین مربوطه نسبت به خرید و تملک اراضی متعلق به اشخاص حقیقی و حقوقی اقدام خواهد شد.

تبصره - توسعه محدوده هر شهرک صنعتی منوط به تصویب هیأت مدیره شرکت اصلی می‌باشد.

فصل سوم - تخصیص زمین و حق انتفاع

ماده ۱۱- اراضی و حق انتفاع از امکانات زیربنایی و خدمات ضروری شهرک صنعتی براساس طرح مصوب هیأت مدیره شرکت فرعی و با انعقاد قرارداد در اختیار اشخاص طرف قرارداد قرار می‌گیرد.

ماده ۱۲- انتقال قطعی زمین تخصیص یافته به واحدهای مستقر در شهرک صنعتی منوط به انجام کلیه تعهدات مالی و ساختمانی مندرج در قرارداد و ارائه پروانه بهره‌برداری برای واحدهای صنعتی می‌باشند. تبصره - تشخیص شروع بهره‌برداری از واحدهای غیرصنعتی به عهده هیأت مدیره شرکت فرعی خواهد بود.

ماده ۱۳- صدور مجوز احداث ساختمان و گواهی پایان ساختمان و رسیدگی به عدم رعایت ضوابط ساختمانی واحدهای مستقر در شهرک صنعتی براساس ضوابط مصوب شرکت اصلی به عهده شرکت‌های فرعی می‌باشد.

ماده ۱۴- ضوابط و نحوه واگذاری زمین و دریافت هزینه حق انتفاع برای ایجاد تأسیسات عمومی با رعایت طرح مصوب شهرک صنعتی بوسیله مجمع عمومی شرکت فرعی تعیین می‌گردد.

ماده ۱۵- شرکت فرعی می‌تواند اعیانی را که براساس طرح مصوب در شهرک صنعتی ایجاد کرده است با تصویب مجمع عمومی شرکت به فروش رسانیده و یا به اجاره واگذار نماید.

فصل چهارم - وظائف و تعهدات طرف قرارداد

ماده ۱۶- طرف قرارداد مکلف است زمین تخصیص یافته را به همان منظوری که در قرارداد قید شده مورد استفاده قرار دهد. تغییر کاربری و واگذاری زمین به اشخاص دیگر کلاً یا جزاً با موافقت شرکت فرعی مجاز می‌باشد.

ماده ۱۷- انجام عملیات ساختمانی در زمین تخصیص یافته منوط به اخذ مجوز احداث از شرکت فرعی می‌باشد. طرف قرارداد مکلف است در محدوده زمانی مندرج در مجوز مذکور عملیات ساختمانی را به پایان رسانیده و گواهی پایان کار دریافت نماید.

ماده ۱۸- طرف قرارداد مکلف است در اجرای عملیات ساختمانی مقررات ملی ساختمان موضوع آئین‌نامه ۲۸۰۰ و ضوابط مندرج در مجوز احداث ساختمان در شهرک‌های صنعتی را رعایت نماید.

تبصره — چنانچه طرف قرارداد مقررات ملی ساختمان و ضوابط مندرج در مجوز احداث را رعایت ننماید موضوع بطور کتبی از طرف شرکت فرعی به وی اعلام و در صورت عدم رفع خلاف در مدت مقرر برابر مفاد قرارداد عمل خواهد شد.